

Helsingissä 27/II 96.

Enkelini!

Luulin eilen iltalla, että tulisin hu-
leksi... Varmaan sinä silloin paljon kersit.
Jumala oli aivan poissa luotani...

Uaun yöllä näin unta. Oli ensin yk-
sän pimeällä paikalla. Sitten syntyi jossain
tulipalo ja hirmuisen paljon ihmisiä tuli lii-
keelle. Junat kiitivät edes takaisin, ihmis-
joukkoja, hevosia ja rattaite kääritti ohitse-
ni, ja minä vaan olin kovassa tuskarissa,
en tiennyt sinne enkä tänne... Mutta
yhtäkkiä mikä suloinen muutos! Sinä oit
luonani! Kävelimme käsi kädessä kädellä,
missä ihmisiä kuljaskeli ohitsemme. Oli
siellä kuulemma Gerda ja Oskari ja ketä lie

Arvo!
Mietiskeli hiljalle kirjastossa. Vastan kuin ehkä, kun pyynnin. Sora

ollut, vaan me — me olimme onnelliset,
Sinä ja minä. Minä näin Sinun ihanan
sielusi ja laskin käsivarteni Sinun vyö-
täiviesi ja vedin Sinut luokseni. Ja ihmis-
set kulkivat ohitse, mutta rakennukset
katosivat ja niiden sijaan ilmestyi rei-
hanoivia puuta, jotka höhtivät auringon valo-
sa. Ja Sinä suutelit mua poskelle, ja
me sulimme yhteen yhdeksi ainoaksi eu-
keliksi. . . ja ihmiset näkivät ja katselivat
meidän onneamme. Ja aurinko heitti kultaa
meidän tiellemme

Ala-tyttöni muu!

Tänään aamulla odotin levottomuudella
kirjettäsi.

Ja se tuli.

Oi Maija, etkö sinä ymmärrä, että rakas-
tan Sinua sanomattoman syvästi ja puhtaasti
ja nähdäkseni Sinut onnellisena voisit uhrata
kaikki? Mutta oi, rakastan Sinua myös nuoru-
kaisen koko tullella ja elämänselulla! — —

Jospa nyt voisit puhua tyynesti ja järke-
västi. Koetetaanpa tarkistaa kaikkia koh-
tia. — — —

Mennyt jos kelpäköhänne, kukaan heidän on sinun luonni.

Tahdon heti sanoa, etten voi Sigridin kos-
kaan rakastaa. Se tunne mikä mahdollisesti
voisi hetkeksi herätä minussa käänti kohtaan
on vallan toista laatua. Katso, en saata hän-
tä kunnioittaa... Jos olisimme, Sinä ja minä,
naimisissa nyt jo, voisit sulle kertoa näitä
seikkoja, nyt en jaksa niitä edes ajatella
kaan. Älä mieli Sinäkiänsä — mutta tiedä
se, että jos minun täytyisi naida Sigridin,
niin se olisi mulle sama kuin helvetti.
Eikä se voisi hänellekään muuta olla, jos
kohta hän ei sitä ymmärrä...

Tiedätkö mitä? Aivam se sama asia, jota
on sinun oma tuntuasi väirannut, on vai-
vannut minunkin alusta saakka. Muistat-
ko se iltapäivä viime syksynä, jolloin olin
sairas ensi kotoni setten Auerilla? Siinä oika-
la luulit, että pääni oli pyörällä aivam
toisesta syystä(!), kuu Sigridin Tuska ja
Sinun vaimo rakkautesi jakovut minun koh-
ta, niin että mielin lähtee „järveen”. Ehken
olisi jaksanut kestää — eikö olisi elämäni ko-
peltänyt, ellei hyvä, s.e. Sinun rakkauten o-

lisi voittanut. Mutta se voitti, ja Linä tuli
lit minun eukelikseni. Linä olet kaikki hy-
vä minussa ja

Sigrid on kaikki pakka. Sen opin väkijou-
kon huomaamaan. Kuinka selittäisin? Olkoon
Sigrid itse kuinka hyvin tahansa, se mikä
meistä oli yhtä, se oli pakka. Kun siis syksy-
syyllä niin paljon kuin mahdollista pakenin
Sigridiä, tuli se suta, että pakenin omaa
pakkaa itseäni. Oi, kuin taistelin ja rukoili
lii! Käytköhän se kirjessänikin Sinulle.
... Kuule, suten voittii! Ja nyt mun ei
enään tarvitse pöytä Sigridiä, koskei mun
tarvitse häntä pelätä. Sen tähden mitään aar-
vistamista ajattelemattomasti suostuin soittor-
opetukseen...

Jos tämä onkin sulle hämähäti, niin käsi-
tät toki, että jos luovut onnestasi niin se
ei juinkaan ole Sigridille hyväksi, vaan
— — — niin kelle?

Minä tietysti jään naimattomaksi. Hää-
kessä tapauksessa Sinua rakastaa, Sinua yleisin
enkei ketään muuta.

Terveisin Sulle ja muille Sulle ja Sulle!

muu ottaa kokonaan, kokonaan? — — —

Minä olen saanut niin paljon kärsiä elämissäni, sentähden olen välistä kova ja karsimaton — olenhan niin nuori vielä! Tiedän kumminkin, että kyltä kestän vaikka mitä — vaikka mitä — kaikkea, mutta en, että toimen syyttä kärsii muu tähteni. Sinim laitani on samoin, se tunnen ... Sentähden olen alussa epätoivoissani, kun näin Sigridin surun. Mutta samalla kuin se väkijonon poistui, Sigridin suru-ruumiisuus, samalla rupesin symmentämään, ettei hän syyttä kärsinyt. Pötkäsinhan muissakaan jossain syksyisessä kirjoitelmässäni väkijonosta tästä. Ja kun olen sen käsittänyt, tuli rauhalliseksi. Eikä se asia minua nytkään painua, ei! Se se vaan on raskasta, että sinä, joka todellakin olet syytön, jätetään kärsiä muu tähteni,

Voit, voit, jos sinä olisit minun roovand syyt, niin selittäisin kaikki paljon paremmin. si, ei jouduta epätoivoon. Nykyisyys ja tulevaisuus on meidän, meidän, sinun ja minun, Maijani! — — —

Jännestämme

Saakastan

Mitä vielä sen

Älä pelkää! Enhan sitä tarkoittanut, kun
sanoin „ettet rakosta juna” j. n. e. Kyllä olin
seniä erehtynyt — en muistanut, että sinä
et voi katsoa signidia samoilla silmillä kuin
minä — ja siis luulin seniä joltain pahaa,
että olit oikeellinen tai noin... Vaan enhan
toki niin luullut, ettet minusta pidä oikein.
Tahdoin kumminkin panna kovalle ja koettaa,
jaksaisitko kestää; hyvässä tarkoituksessa ja
sydämmestäni sen tein. Enhan suoraa puhu-
nutkaan, kirjoitin kertomuksen muodossa... Kyllä
sitten olin perästä kauhean levoton.

Vaan oi, kuin se kävi hyvin! Senin kirjoitus
teki minut siinä suhteessa sanomattoman onnel-
liseksi... Sinä ymmärrät minua, ainoa ra-
kastettuni, jos nyt annan sinun katsoa sie-
lunelämäni, Sinä ymmärrät, etten valita,
että kovon vaan... Mutta anna minun puh-
kaa sydämmeni, ehkä sinäkin arvostele-
t sinu toisella tavalla sitten. Kuulehan.

Koko olemukseni kaipaus pienestä saak-
ka oli rakkaus, sydämmeni ainoa pyyhtö oli
rakkaus — semmoinen, joka ymmärtää ja todella

On onnellinen, ja minun kaikkienkin mielestä tässä fopankuusi on, että me
rakastamme. Kyllä - muutama, jos kylläkin - toivomme, kukaan ei sy-

lakini rakastaa. Äitini kuoli minun varhain,
sen jälkeen jäin yksin, ei kukaan ymmä-
rännyt tuota greenokaista, joka ruokosi soju-
sainnusta ja Jumalasta. Oltiin hänelle hyviä,
tarkoitettiin parasta, mutta hänen yleä her-
mostunutta ja runollisuutta kaipaavassa ole-
mista ei käsitetty. Seitähden hän kehut-
tyi subjektiiviksi, sairasmieliseksi ja samalla
sekä ylpeäksi että nöyräksi. Hän oppi aina
vaan luottamaan itseensä, hän ei kysy-
nyt muulta neuvoa, sillä heidän neuvonsa
eivät häntä tyydyttäneet. Kun hän henki-
sesti seivoi näin yksin, täytyi hänen pian
turvautua Jumalansa. Mutta hän rukoili
Jumalalta, että joku häntä rakastaisi...

Sigrid?... Muutamassa sanassa voin
kuvata, mitä se sukke oli: minä rukoilin
polvillani: "Etkö voi minua rakastaa?" ja
hän — kääntyi pois ja jilkkasi... Hän
antoi minun kärsiä niin paljon kuin ihmi-
nen voi antaa toisen kärsiä...

Vihdoin jouduin epätoivoon ja sydämeni
ni kivettyi. Minä nauruin. Se rakkaus,

Ommeltti minun ohue kumi minun. Ommeltti on Jumalasta, jota olemme teltte, hän
joi, ommeltti kumi ei ole kaikkamut minun johon ommelttenuutta, että ommeltti

gotta sitä olisin kestänyt. Hän otti osaa mun ilooni, kun Jumala ilmisti mulle jonkun totuuden. Sisällisiä taiteluitani en voinut hänelle kertoa, tunsin, ettei hän olisi ymmärtänyt. Hän piti minuista. Mutta hän ei tarvinnut minua kokonaan.

On ommanni, jos olisit täällä ja minä sellaisia sanat syksyini ja keuhkoini
 täällä kanta enemmän kuin minua?

Ja silloin tä onkeli tuiht. Mitä tuu-
 teistani kerron? Hammastyksestä, hurmauk-
 sesta, kiitollisuudesta en voinut ajatella. Lupa-
 sin näkeväni vouta ja pelkäsin vaan, koska
 herään? Olisin tahtonut vaan polvillani
 katsoa Siinun ylös. „En tätä onnea ansaitse.
 Anna minun kuolla. Jos se multa poisotetaan,
 en jaksa elää.“

Siinun eheist^ä olent^ä olit^äsi virtasi minun
 tyngyttä, iloa, hyöyettä, josta Siin tietämät-
 täsi olit^ä tagonmä.

Alussa en huomannutkaan Sigridin surua.
 Hän kirjoitti mulle tulsien rakkauden kir-
 jeen, minä tuskui sitä luki, poltti sen heti
 ja hymyilin junnustuen... ^{Chäntä ajattelin} Vasta suunnattomasti
 Mutta kun Hilda Murt piti mulle saat-

nausa, oli aivan kuin tuo ihana, puhtaas
rakkaudestani oli särkynyt ja meni itken,
itken. Hän antoi minun puhtaalle, vilpitt-
Lomille tunteilleni ruman nimen, hän pu-
hui sinusta pakaa — ja minä olin vielä liian
kokenuton, rakkaudemme oli vielä liian
suusi, että olisin ymmärtänyt puolustaa.
Ja epäilykseni heräsi. Olinko väärällä tiellä?
Olinkan päättänyt, etten ikinä rakastuisin.
Mitä siis oyt tein? Ja vielä toista houkutte-
lu syntiin! Kaikki oli aivoissani pimeätä,
ja kuten muistat, olin tulla jäähyväiset.
Olin sairas, sairas..... Vaan parannuin
Pietarissa, kun taas sain olla sinun seuras-
sasi.....

Muuta kärsimyksiä alkoi minusta Hel-
singissä. Hilda Auer y. m. tekivät joulun si-
nusta ja minusta, ja Sigrid valitti. Olin alus-
sa epätoivon joitua. Koki kaikella tapaa
lohduttaa Sigridiä, ja se onnistuikin. Kuitenkin
Olin heikkokin. „Onnettomuuttako aina vaan saan
aikaan,“ kysyin itseltäni, „ja onneton itken olin,
ja sentähden keuvittelin, että tulisi kipeäksi,

valokuvan kuvasta ja muista hän sen tekni, minä on voin muistaa.

ja sinä riensit sairastuoteelleni ja hoidit minua.
Ja minä opetin sinulle, kaikki mitä Jumma-
lasta tiesin. Ja pyysin sinua, että ehraisit
elämäsi Hänelle. Oikhoiin siunasin sinua
ja kaikkia ja kuolin... Niin kuvittelin.
Oraan se ei tapahtunut. Sen sijaan kehittyi
ymmärrykseni, ja viinukuini ja sanoin, opin
katsomaan Sigridiä toisilla silmillä... Ja samalla
la rakkauteni sinuun vahvistui. — — —

Huomaatko nyt, että minun kannattani
oli syvä syvä tuohon vaihtukseen, ettet muu rak-
kasta?... Oi, oi, voisin täyhtää vielä monta
sevän surujeni luettelemisella, vaan riittäköön
tämä... Sinä olet onneni ja elämäni, Kun si-
nä vedit itsesi pois onnista, alkaa taas
tuo rauha... Katso, ei Sigrid yksin oli säädä-
tään. Pöytä on vanha. Minä rukoilen
sinun rakkautesi. Alo' ota sitä pois onnista!
Ei ainakaan vielä, 24 päivää se onnemme
vasta vielä on kestänyt, että olemme saaneet
olla yhdessä... — — —

Tule luokse, Maija, lohduta minua, sytytä
ke minua — heylhätkö sinikin minut? Etään

On siinä tekni... Siginä on onnista, haa ei siinä tee, onniskun onnista